

Znamenia

Hala luxusného hotelu sa pomaly zaplňovala. Novinári zo všetkých tých nemožných bulvárnych novín sa predbiehali, aby sedeli čo najbližšie pri mne. Mali ale smolu, lebo môj bodyguard, veľký sto kilový brav v čiernom kabáte, každú okatejšiu snahu sa ku mne priblížiť, potlačil zlovestným zdvihnutím hornej pery.

Všetky tieto ovce chceli vedieť čo najviac o mojom filme Sings, teda Znamenia, mojom filmovom debute. Ten týždeň mal byť totiž uvedený do československých kín. Ja som im však plánoval rozprávať hlavne o znameniach, ktoré ma doviedli k jeho tvorbe - a teda aj o svojom živote. Chcel som totiž motivovať mladých ľudí k tomu, aby začali tvoriť a ukázať im, že aj oni môžu byť jedného dňa úspešní tak, ako som dnes ja.

Prvé zásadné znamenie som zaregistroval v poslednom ročníku strednej školy. V tej dobe som bol frustrovaný, depresiami zmietaný mladý muž s obrím nosom a v hube som mal niečo odporné na miestach, kde mával normálny človek zuby. Trpel som zvláštnou fyzickou anomáliou, vďaka ktorej mi už od narodenia rástli dva rady zubov. Počas života mi to samozrejme spôsobilo viacero ťažkostí, vrátane posmeškov zo strany mojich rovesníkov. Bol som vychudnutá karikatúra, schopná plnohodnotne žiť jedine vo svete komiksu, neoblíbený podivín, ktorý do tej doby ešte stále nenadviazal kontakt s opačným pohlavím. Viackrát sa mi síce stalo, že niektoré mladé z môjho okolia, moja pochybná existencia úprimne rozcitlivena, avšak nie natoľko, aby sa so mnou vyspali.

Zmenilo sa to až vo chvíli, keď som nastúpil na nepovinný krúžok filozofie. Tu som spoznal dve dievčatá. Nepoznali ma, čo mi nahrávalo do karát. Prvá sa volala Filoména Podhájska, škaredé okuliarnaté dievča s hrubým pásom obočia nad očami a s myšlienkami na samovraždu. Mne sa pre zmenu páčila jej kamarátka, Nela M. Priezvisko mi nikdy neprezradila, takí ľudia sa totiž odjakživa nebavili s ľuďmi, ako som bol ja. Doteraz neviem ako sa volá. Mala dlhé blond vlasy, počúvala rádiové popové sračky a nosila obtiahnuté modré rifle, ktoré si vždy napasovala tak, aby vaša fantázia mohla pracovať na plné obrátky. Rozumie sa samo sebou, že moja osoba nechávala Nelu M. chladnou a tak som svoje úsilie konečne si zamrdat, zameral na Filoménu. Nebola to samozrejme žiadna výhra, ale nejako začať musím, opakoval som si každý večer, pred stretnutím s ňou.

Začali sme sa pravidelne schádzať niekoľko dní po skončení kurzu, vždy po škole. Hoci som ju nikdy predtým nepočul hovoriť, na našich stretnutiach mi toho o sebe veľa prezradila.

Dozvedel som sa, že chová päť mačiek, že jej rodičia sú zarytí kresťania a že rada číta

hororovú literatúru. Tá ma, vzhľadom na môj výzor, pochopiteľne vždy zaujímal a tak som chcel vedieť viac. Filoméne neurčité blábotanie o Poeovy a Lovecraftovi, ma nakoniec zaviedlo ku tajomnej poviedke Premena od spisovateľa Jacoba Edwarda Derbyho. V živote som o tom týpkovi nepočul a tak mi Filoména začala rozprávať o tom, ako žil pred sto rokmi, že trpel akousi tajomnou nevyliciteľnou chorobou a že zomrel nepochopený a sám vo svojom starom, červami prežratom, dome.

"Bol ako my dvaja, vieš?" zašepkala mi, silene záhadným hlasom, na jednom z našich stretnutí.

"Mal len seba samého a svoje poviedky. A dnes je z neho legenda. Vieš prečo?"

Pokrútil som hlavou. Bol som presvedčený, že Filoména je jediný človek na svete, ktorý verí, že sa J.E. Derby stal legendou.

"Lebo dokázal svoj nepriaznivý osud premietnuť do svojich poviedok a ľudia ako my sa v nich našli. Prečítaj si poviedku Premena. A osvieti ťa tak, ako aj mňa."

"Osvieti?" nechápal som.

"Áno. Pochopíš, že aj ľudia ako ty a ja, sa môžu stať silnými, peknými, že raz niečo dokážu. Potrebujú len niekoho, kto ich k tomu dovedie. Niekoho, kto by im ukázal cestu."

V tej chvíli som absolútne netušil, o čom hovorí a keď dodala "...no a ty máš mňa a ja teba," na čelo mi už vytryskol aj prvý kropaj potu.

Dosť na tom, keď som si tú poviedku na druhý deň prečítal, osvietilo ma. Nie však tak, ako zrejme Filoménu. Ako blesk z jasného neba sa mi v mysli zjavil zárodok toho, čo sa o pár rokov neskôr malo stať hlavnou témou môjho prvého filmu - a hneď veľkého hitu. Bolo to však niečo hmlisté a neurčité, niečo, čo som nevedel presne identifikovať. Čosi ako svetielko na konci dlhej tmavej chodby.

Šesť ohníkov tancujúcich na starom hrdzavom svietniku opäť osvetľovalo moju a Filoménu tvár. Z popod hustého obočia, dnes však pekne učesaného do strán, na mňa hľadel pár nedočkavých čiernych očí.

"No? Čítal si tú poviedku?"

Ja som bol však ticho a tak začala ona. Blábotala čosi o tom, že sa jedného dňa premenuje na Liz, že sa naučí hypnózu a bude pomocou nej ovládať ľudí okolo seba. Hlavne tých, ktorí sa jej vysmievali kvôli jej brežneovskému obočiu. Veľmi som ju nepočúval.

Na konci dlhej tmavej chodby stál muž. Bol vysoký, odetý v dlhom čiernom plášti, s klobúkom zasunutým do tváre. Išiel z neho priam kozmický chlad. Bol to niekto, kto mi bol veľmi podobný, v tej chvíli som to však ešte netušil. Vedel som len, že sa s ním musím

jedného dňa stretnúť. Nepoznal som však jeho meno, nevedel som o ňom takmer nič.

Keď som sa po chvíli prebral zo zamyslenia, mal som pred scénu, ku ktorej som sa modlil, aby nikdy nenastala. Filoména sedela predou mnou nahá, dlhé čierne vlasy jej padali do tváre. Na tele mala akési podivné tetovania a vypadala skutočne zlovestne. A tiež aj neuveriteľne sexi. V tej chvíli som sa chcel, vzhľadom na to, že som bol panic a nebol som na túto scénu pripravený, zobrat' a zdekovať čo najskôr preč. Avšak neurobil som to. Zrazu som pochopil, že ak sa konečne našiel niekto, komu nevadí tridsaťšesť zubov v mojej hube a môj mimozemský zjav, časom sa nájde takých ľudí viac. Bolo to prvé z radu dôležitých znamení, vďaka ktorým som dnes tam, kde som.

Tajomný muž v plášti sa medzitým rozplynul v mojich predstavách a keď sa ku mne začala Filoména plaziť podobne, ako sa plazilo to dievča z filmu Kruh ku svojim obetiam, vedel som, že niet cesty späť. Nebola to víla, ktorú som si stvoril v hlave, aby som mohol o nej hovoriť pred kamarátmi. Bola to Filoména, chudé neoblíbené dievča s brežneovským obočím a v tú noc bola len moja.

Po tom osudnom večeri s Filoménu sa mnohé zmenilo. Začal som viac rozmýšľať nad svojim životom. Od malička som si kreslil rôzne pochybné výjavy z môjho podvedomia, ktoré vždy nadobudli obraz nejakej odpudivej hororovej postavy, alebo scény. Avšak až v ten večer, keď som po prvý krát stretol tajomného muža v plášti, som pochopil, že to, čo som ešte donedávna považoval len za výplod frustrovaného adolescenta, je v skutočnosti kliatba, môj osud, ktorý ma bude sprevádzať po celý život. Ale pochopil som tiež, že je to zároveň znamenie, ktoré mi môže pomôcť zvrátiť nešťastný životný údel v môj prospech. Presne tak, ako to bolo v prípade spisovateľa Jacoba E. Derbyho. Predstavy z papiera sa zhmotnili do reálnej podoby - tajomný muž bol moje synonymum, zosobnenie mojich pocitov a predstáv.

A tiež som prišiel som na to, že jediná činnosť, ktorej sa chcem v budúcnosti venovať je film. Iba prostredníctvom čiernobieleho obrazu, tieňov a tajomných zákutí som mohol všetky tieto pocity skutočne vyjadriť.

Filoménu som od toho osudného večera videl už len raz. Na našom poslednom stretnutí mi povedala, že konečne našla v sebe silu a ide skúsiť šťastie do hlavného mesta. Nebola veľmi konkrétna a tak som nevedel, čo si mám pod tým predstaviť. Určite by ma nenapadlo, že za pár rokov budú Filoménu Podhájsku všetci návštevníci internetových prasačín poznať ako červenovlasú Lízu Vicious s krásnym tenučkým obočím a so silikónmi drahšími, ako výplata priemerného Slováka.

Hneď po skončení strednej školy bola moja ďalšia cesta jasná - film. Začal som teda študovať film na vysokej škole. Tu ma hneď v prvom semestri naučili, že pri tvorbe filmu mám vychádzať zo svojich vnútorných pocitov a životných skúseností. Keď som sa tak nad tým jedného pekného večera zamyslel, došlo mi, že nič iné, ako surrealistický horor nemôžem natočiť. Ale keďže *Eraserhead* už natočil David Lynch, musel som vymyslieť niečo iné. V tej dobe sa mi tajomný návštevník z mojich nočných môt zjavoval takmer pravidelne, akoby cítil, že jedného dňa skutočne ožije na filmovom plátne. Začal som teda celkom prirodzene písať scenár o záhadnom mužovi v čiernom plášti, ktorý bol na zem zoslaný kýmisi zhora. Nikoho nepoznal, bol sám, bol nepochopený. Bolo teda logické, že mu ľudia z jeho okolia chceli nakopať prdel. A keďže som bol v tej dobe ešte stále nasratý na celý svet, záhadný muž nemal v pláne len tak znášať údery od ostatných. Ba čo viac, plánoval ich všetkých skosiť dlhou japonskou mačetou, ktorú si priniesol zo svojich ciest po svete. Stále však nemal podobu skutočného človeka, ktorý by ho mohol reálne zahrať. Ale aj to sa malo čoskoro zmeniť.

Bola tuhá zima, vonku mrzlo a ja som bol vo filmovom klube JohnMerrickUvádza na študentskom premietaní filmu od Lucia Fulciho. To bol taký zvláštny taliansky režisér, ktorý sa vyžíval v treťotriednych lacných kulisách, vo vytlačených umelých mozgoch, črevách a otrasných hereckých výkonoch. A práve jeho film „*Quella villa accanto al cimitero*“ mi v ten večer ukázal reálnu podobu môjho Frankenstein. Už to nebola len predstava záhadného muža v klobúku. Vďaka Fulcimu to bola postava so zašitými ústami, silnými lícnymi kosťami a s chůtkami rozparať všetko živé. A bolo určite v poradi ďalším znamením, že ešte v ten večer som stretol človeka, ktorý tento popis takmer presne splňal.

Hneď po premietnutí filmu sa väčšina osadenstva presunula na pseudo-intelektuálnu párty, kde sa ľudia z filmového undergroundu bavili o filmoch, ktoré si normálny človek nikdy nepozrie. Na pódium sa medzitým dostala akási podivná kapela, akoby vystrihnutá z Lynchových filmov. Reagovali na meno *Fúzy Múzy* a povedal som si, že ak sa mi raz skutočne podarí natočiť film, viem, kto bude robiť k nemu soundtrack. Práve som sedel so spolužiakmi pri stole a rozoberali sme výjavy šialeného doktora Caligariho, keď som, pár metrov oproti mne, zbadal o stenu opretý reálny výjav, aký môžete stretnúť len v takejto spoločnosti. Chalan, mohol mať cez dvadsať, takmer dva metre vysoký, tam len tak stál v koženej bunde s nášivkami *Davovej psychózy*, fajčil cigarety a pribľbo sa usmieval. Najprv som mal pocit, že sa smeje na mne (stále ma prenasledovala myšlienka z detstva, že každý, kto prejde okolo mňa, sa automaticky musí pozastaviť nad mojím vzhľadom), avšak, keď sme

sa rozhodli, že na dnes končíme a vstali od stola, ani sa na nás nepozrel. Proste tam len tak stál a na všetkých sa uškŕňal. Keď sme vychádzali z klubu, zastavil som sa pri ňom a spýtal sa ho, na čom sa stále tak smeje. Jeho reakcia mi detailne popísala návod na vraždu a zahrňovala základné podrobnosti ako správny uhol, v akom je potrebné držať zbraň a aký typ munície využiť. A celú dobu sa všetkému čo hovoril, podivne usmieval.

„Kaliber ráže 112, he he he, presne 112, he he.“

Volal sa Marián a sralo ho, keď mu niekto hovoril Majo. V tej chvíli som vedel, že mám pred sebou hlavnú postavu môjho pripravovaného filmu. Vymenili sme si rýchlo čísla a ja som hneď utekal za spolužiakmi. V ten večer som sa definitívne uistil v tom, že náhody proste neexistujú. Je to všetko len na vás. Či dokážete vnímať to, čo vám život ponúka a či vidíte veci, ktoré na vás po celý život kdesi čakajú, stačí si to len vo vhodnej chvíli uvedomiť.

To stretnutie bolo ďalšie zo znamení, ktoré malo môj život opäť posunúť niekde ďalej. V priebehu nasledujúcich týždňov som prepracoval scenár a doplnil ho dialógmi. Majo mi s ním pomáhal. Zistil som, že je neuveriteľne kreatívny a čím viac času sme spolu trávili, tým som nadobúdal pocit, že je to v podstate najnormálnejší človek v mojom okolí. Žiaden pseudoumelec, alebo pózer s cigaretou v hube. Bol to obyčajný chalan, ktorý mal tú smolu, že bol od malička nastavený trochu inak, ako jeho okolie. A pritom nechcel nič viac, ako len nájsť niekoho, kto by porozumel jeho bizarným predstavám. Podobne ako Filoména, aj on mi bol veľmi podobný. A podobne ako môj a Filoména, ani jeho životný údel spoločenského outsidera nebol náhodný.

Stále som však nemal ďalšie postavy. Nebol problém zohnať komparz, prípadne obeť, ktoré dodýchajú pod ostrou čepeľou tajomného muža v klobúku. Išlo skôr o to, že som nemal vo filme ženský element. Niekoľko, kto sa postaví vrahovi zoči-voči a nakoniec ho premôže. Oslovil som viacero herečiek z mojej školy, ale všetky ma odmietli s tým, že oni hrajú iba seriózne, hodnotné scenáre. Najlepšie, napísané podľa poviedok Tajovského, alebo Kukučina. Nikto nemal o moje podvrtné béčkové výjavy záujem. A práve vtedy som na jednej diskotéke zbadal dievča, ktoré sa presne hodilo do role hlavnej hrdinky. Bežne tancovať nechodím, teraz som si však z recesie obliekol tričko s nápisom "Chváľte Hospodina" a v modrých silonkách som sa vybral do tanečného klubu Onyx. Podišiel som bližšie ku nej a pozrel jej do tváre. Nebol to nikto iný, ako moja stará známa Nela M. Usmial som sa na ňu a dali sme sa do reči. Vôbec sa nezmenila. Stále to bola namyslená blbka, ktorá sa len tak s niekým baví nezačne. Avšak, keď som medzi rečou spomenul, že študujem film a že

plánujem v najbližšej dobe aj nejaký natočiť, razom začala na mňa nazerať inak.

"Ó, to fakt?" spýtala sa afektovaným hlasom a hneď na to mi pred očami vytvorila zo žuvačky ukážkovú ružovú bublinu.

"Hej. Nechcela by si...(bublina mi praskla tesne pred nosom)... si v ňom zahrať?"

"No jasne, že hej. A čo budem hrať? Dúfam, že niečo súúper, niečo sééxi."

Predtým, ako som jej odpovedal, ma napadlo, že som mal neskutočné šťastie, že som si na strednej začal s Filoménu Podhájskou a nie s touto fuchtľou. Nechápal som, ako sa mohli tie dve kedysi kamarátiť, ale teraz to už viem. A tiež som si pomyslel, že ak jej tú úlohu skutočne zverím, budem musieť scény s ňou prepracovať spolu s Majom. Nela M. nesmie prežiť.

"To si môžeš byť istá, miláčik."

"No dobre, mucko, idem teraz tancovať, héj? Keď budeš mať pre mňa úlohu, len mi zavolaj a ja prídem..." v tej chvíli sa odmlčala a ja som len čakal, čo za perlu zo seba dostane, "...za pánom režisérom!" A hneď na to spustila hurónsky, afektovaný smiech. Áno Majo, budeš šťastný človek, budeš mať tú česť odpraviť ju zo sveta, zašomral som si len tak pre seba a s úškrnom na tvári som vošiel do davu diskofilov, testosterónových nadržancov a hlúpučkých zlatokopiek.

Nasledujúce udalosti nabrali neuveriteľný spád a ja ich teda popíšem len v skratke. Vec sa mala tak, že za tri mesiace sme s Majom, Nelou M. a pár odvážlivcami nacvičili väčšinu scén. Keďže sme nemali peniaze na produkciu filmu, celé sme to poňali ako experimentálnu divadelnú hru. V tej dobe som ešte stále nemal s kým chodiť von, mal som teda viac času pracovať na filme a veľmi rýchlo sa po škole roznieslo, že ten podivín zo stotrojky chce natočiť film. Možno aj preto bol v deň premiéry mojej hry Znamenia, filmový klub JohnMerrickUvádza takmer plný. Hra mala, vďaka svojej brutálnej téme, nečakaný ohlas a do konca mesiaca som zohnal komplet komparz vrátane zmluvy s jednou neznámou filmovou spoločnosťou. Tá spoločnosť bola tak hrozná, že za dvadsať rokov svojej existencie natočila jediný film s pochybným názvom Forest Lump. Nemal som čas pátrať, čo to bol za film, ale keď som spoznal niektorých členov ich filmového štábu, bolo mi jasné, že to musela byť strašná sračka. Dost' na tom, keďže spoločnosť nemala kde míňať svoje prekvapivo veľké imanie, kohosi napadlo, že moja hra je ako vystrihnutá s ich katalógu. A tak mi celý film zacvakali oni v nádeji, že sa konečne zabudne na Foresta Lumpa. A veruže sa zabudlo. V mojich dvadsiatich troch rokoch som natočil film, ktorý sa stal jedným z najkontroverznejších slovenských filmov za posledných desať rokov. V máloktorom filme by ste našli viac odseknutých končatín a pestrejšiu škálu vražedných predmetov. O film sa začalo zaujímať aj

niekoľko zahraničných spoločností a tak sme ho premenovali na Sings. Nasledovali propagačné videá, rozhovory, tlačovky. A tlačovka v luxusnom hoteli, celé toto propagačné turné zakončovala rovno v mojom rodnom meste.

Keď sa celá tá maškaráda skončila, rýchlo som rozdal zopár podpisov, urobil niekoľko fotiek a nastúpil do dlhej limuzíny. Vedľa mňa sedela krásna mladá žena. Najprv zamávala niekoľkým fanúšikom a hneď na to zapla veľkú plazmovú obrazovku. Krátke video pod názvom, ktorý v tomto texte radšej ani neuvediem, prvé zo série pripravovaných videí, sľubovalo silný filmový zážitok.

Rozmýšľal som. Dupal som nad tým, či bol môj život len súhrn šťastných náhod a či môže podobný osud postihnúť aj ostatných ľudí. Kráska vedľa mňa si jazykom prešla po perách. Dievča- škaredé káčatko, ktoré som kedysi denne stretával na chodbách strednej školy a o ktoré by som sa, nebyť mojej fyzickej odpudivosti, v živote nezaujímal, sa teraz stala mojou múzou, vďaka ktorej to všetko začalo. Odpoveď bola teda jasná: podobný osud čaká každého, kto je svojmu životu otvorený. Pokiaľ budete pozorne načúvať tomu, čo sa vám váš život snaží povedať, pokiaľ odhalíte znamenia, ktorými sa vás snaží naviesť na správnu cestu, osud vás sám dovedie ku všetkým dôležitým poznaniam – a možno aj k úspechu. Chytil som Filoménu Podhájsku za ruku a sklopil zadné sedadlo.